

Versos de l'amor indòcil

Susanna Rafart

1

Tu sols ocupes l'au que s'arripinya
a l'ensonyada
arquitectura càlida dels núvols
arraïmant-se,

i en prens el cant, com un arper que tanca
la veu més jove,
per fer-ne cordes d'un nou instrument
que sol bategui.

Amor, amor, de res no em val fugir
si m'escriptures
el cor amb ascles i estens document
de ma ferida.

2

Gaseles moren sota salzes previs
a devastades primaveres mútues;
consirosos dofins naveguen vides
sota les aigües mortes.

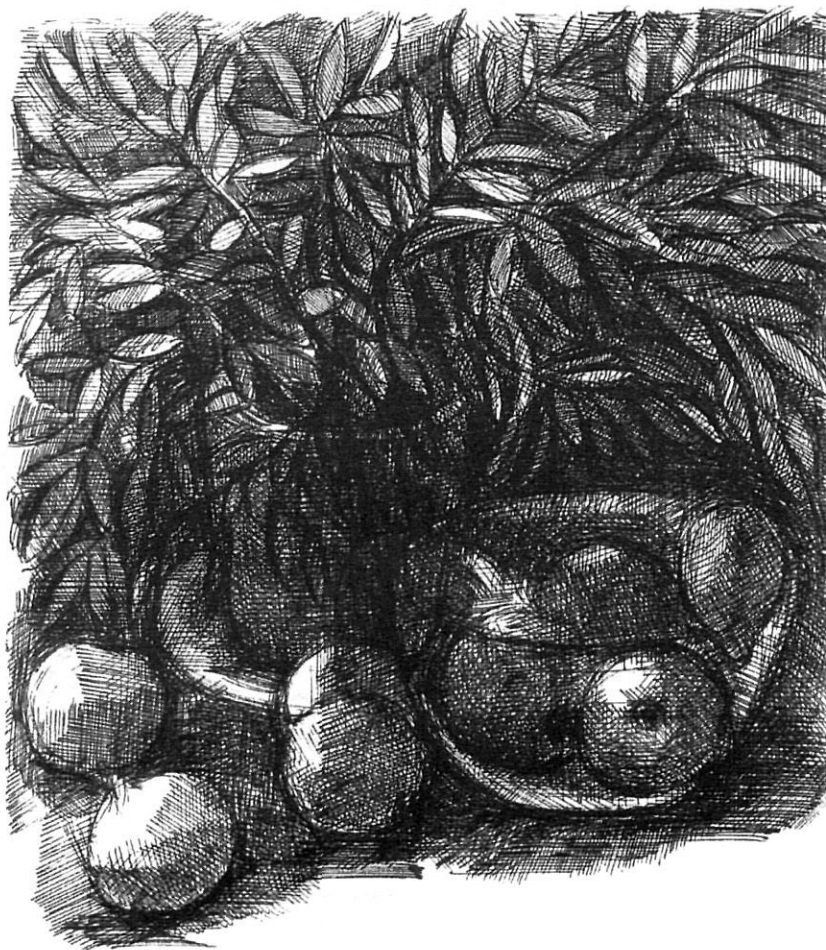
S'arena el món: hi bracegem inútils,
i els mapes són les brànquies finíssimes
que ens menen des dels somnis a la vida,
sota les aigües mortes.

Ulls cap als ulls: itineraris dòcils
sobre un sòl fumejant de coures plàcids;
només el caminant sent les ferides
sota les aigües mortes.

3

T'estimo el cos com un país que es pensa,
sense duanes ni mala fortuna,
regat de boscos, clar de fonts serenes
i ric de mots que enclouen el silenci.
T'estimo el cos perquè no tinc cap terra:
moro als teus murs reptant com l'herba verda
que furta a pedra roja la certesa

en no sentir el vertigen de l'arrel.
T'estimo el cos a dins d'aquesta cambra
tan alta com la nit que li és promesa,
món sobre món, llunyana de la terra
rebel de trens mal concitats per presses.
La terra com un cos que no s'estima,
un cos que mor en un país que dorm.

4

Dels ulls et prenc aquesta pressa atenta
que engrava el temps a vells palaus erràtics,
les ales esqueixades dels teus mots
quan el desig no dit el cor turmenta.
S'obre rogent un goig perdut d'abans
que sense llibertat ja no s'orienta
al laberint del foc que et representa
dins dels teus ulls, uns ulls bruns d'avarícies.
Posaré ponts on abatuts ocells
pensin miralls d'una aigua que llaurava
els seus inicis sempre negligibles.
Posaré hostatges al teu setge amable:
el vi del vers callant l'amor que passa
i un obstinat somrís guardant les portes.

5

La carn blava dels somnis tatuada de signes
no puc amar-la;
la carn fàcil del dia, escarpida de llum
no puc pensar-la.

Ploro perquè he guanyat una pau isolada
i coneguda;
ric perquè sé les dunes que té el desert present
i me n'enyoro.

La mà que em donaràs avui, ja l'he perduda
i em corseca;
tinc por que tants records em llevaran els somnis
i hauré de viure'ls.

6

Si et pertanyo en la llum
d'una estança secreta
a la bella ciutat
on, pam a pam, el cel
disfressa mil planetes,
on tots els habitatges
tenen final d'espina,
i on cada cambra
bruny una pau brevíssima;
si et pertanyo en la llum,
no busquis els camins
que dignifiquen marges,
ni places on cantar
l'amor pesat a grams;
condueix-te entre versos,
posa un poc del teu pacte
en cada mot rebel;
busca llavis en ritmes,
pensa clares fugides
sobtant pauses del món.
Et pertanyo en la pell
d'una nova paraula.
Morirem com la terra
assecada de núvols
en el jaç del poema,
car és nostra la llum.

7

Miraràs els estels sota el cel de Provença
no com astres difunts que apunten un temps
fecundat i captiu d'una pau massa negra
que es contreu com un múscul fatigat per les aus.
Miraràs els estels i hi serà foll el vent

estrellant la cursiva d'una lletra impossible
 com la muda vigília de la nostra inquietud;
 pensaràs arrupit sota un cel que et querella:
 no tan sols el mestral és qui embat la Provença.
 Miraràs la Provença des del fosc dels teus ulls
 on belluga un esforç, com un vent del nord-oest,
 escarpint-se entre boscos doblegats i cendrosos,
 per servir-te silent com la llum d'una pedra,
 i és molt cert que els estels hi viuran esbarriats.

8

Tants anys no hem vist l'enuig que a dins se'ns esmunyia
 per dir les coses:
 era simple la vida, però el vers hi grufava
 com un mal gos.

Els llibres despatxaven totes les garanties
 d'un món confús.
 A fora la finestra un gerani tot sol
 creixia amb goig.

També admiràvem Giotto, la lentitud dels ulls
 que ens traspassaven
 amb tristesa finíssima teixida en iris d'ambre
 tacats de viure.

Després eren sobreres les hores compartides
 i els artificis.
 I el bes es feia fang, i el fang camí del dia;
 i la carn, grisa.

9

Com qui artiga una terra
 i hi prepara un bancal
 enfeixant els buscall
 i cremant-ne la resta,
 i mesura la força
 de l'aixada que talla,
 i l'audàcia que el porta
 a una espera fecunda;
 així jo aiguabarrejo
 de l'arquilla de l'alba
 blancs batuts per la boira,
 boira del pensament
 entre verds aquietats,
 verds que són massa certs
 per a l'hora que creix.
 N'incendio el desig
 que s'escampa humilment
 com l'ocell que sargeix
 amb un xiscle, la vall,
 i entrecava les brises
 de llavors i promeses.

